

posebno angleški in ameriški, naj se sedaj sklone mir. Predsednik Zjedinjenih držav je že vprašal rusko in japonsko vlado, če bi se ne hoteli pogajati, za mir. Od obeh je dobil dovoljen odgovor, zato hoče sedaj predlagati, kje se snidejo odposlaniki obeh držav in hoče on sam voditi pogajanje.

K tem mirovnim pogajanjem piše tržaški dnevnik „Edinost“:

Kar se je dogodilo po vsakem večem dogodku na bojišču v vsej tej vojni, isti prizor vidimo tudi sedaj. Iz Amerike in Anglije lete v Evropo vesti o predstojajočih mirovnih pogajanjih in bližjem sklepu miru. Doslej smo bili mi dosledni v tem, da nismo verovali tem vestem iz jako dobro utemeljenih razlogov. Sicer pa priča za malo verjetnost teh vesti že okolnost, da sta ravno Rusiji sovražna Anglija in Amerika, ki imata vsikdar glavno ulogo na širjenju tucih vesti . . . Anglija je bila, ki je povzročila in uprizorila to vojno. Če se torej sedaj ista Anglija trudi za sklep miru, smemo biti uverjeni, da je prav gotovo o tem ne vodi skrb za ruske konte. Anglija ve dobro, kako stvari stoje. Ona ve, da se vzlic temu, da je Rusija na morju za dalje časa premagana in vzlic vsem dosežanjem japonskim vspehom na kopnem — ta velikanski boj mora završiti s končnim porazom japonsko armado, ako se bo ta vojna vodila vstrajno in žilavo.

Na noben način ne obstoji nikak razlog, ki bi Rusijo silil v sklep miru. Vse se suče sedaj okolu vojne na kopnem. Tu pa je položaj tak, da niti združene Japonska, Anglija in Amerika ne morejo zlomiti ruske vojne sile, to pa zato ne, ker ne morejo nikdar zadeti srca Rusije! Le pomislimo, da ta poslednja šteje v Evropi milijone izvežbanih vojakov. Le mirovno stanje iznaša jeden milijon! Istotako so viri živeža in raznih pripomočkov v neizmerni Rusiji — neizmerna, neizcrpna! Napoleon, ki je bil največji vojskovodja vseh časov, je šel v Rusijo na čelu armade, ki je boljše ni videl svet. In vzlic temu, da je imel prehoditi daljavo, ki je iznašala le $\frac{1}{10}$ one poti, ki bi jo morali prehoditi Rusije vztočno azijski sovražniki ob večnih trdovratnih bojih, — vzlic temu je Napoleon zmagoval tako dolgo, da se je končno dozmagal v svojo pogubo! Kako bi se še le godilo tisti Japonski, ki ima še jako mlado vojno, a še ta je sedaj blizu izcerpljenja!!

Nič ne sili torej Rusije v sklep miru. Če pa vendar pride do tega — česar pa za sedaj nikakor ne verujemo —, bo to usodna pogreška diplomatov. Slep miru bi dal Japonski le odduška in prilike, da dozori vojaško in politično ter podredi svojemu vodstvu vso

rumeno pleme, — 500 milijonov ljudij — in v nekoliko letih bi imela Evropa — in ne le Rusija — prestati naval in pritisk, kakoršnega ne pozna zgodovina. In tu vidimo torej, kolike nevarnosti hoče izzivati Anglija za vso Evropo (v prvi vrsti pa za obsovaženo Rusijo), s svojim pritiskanjem za sklep miru. Zato ne moremo verjeti, da bi bila ruska diplomacija tako kratkovidna, da bi ob takim stanju stvari hotela sklepati mir. To bi bila neverjetna politika.

Sklep miru bi bil od strani Rusije usodna pogreška. Rusija ne sme ravno sedaj pod nobenim pogojem mirovati — tudi za kratek čas ne —, ne sme dovoliti Japonski odduška! Ona mora marveč ravno sedaj odločno izkriščati čas. Rusija mora neprestano, brez prenehljaja, razvijati svojo velikansko silo in jo metati sproti proti še le ustvarjajoči se sili sovražnika. Najizdatnejše sredstvo je neprestano vojevanje v velikem in malem zlogu. Povdarjamo posebno, da v tej vojni ne igrajo izgube na zemlji nikake vloge. Potreba je le, da se na ruski strani vodijo bitke tako, kakor se je zgodilo pri Liaojanu, kjer je sovražnik vzlic svoji zmagi imel večje izgube nego namišljeni premaganec. Ob nadaljevanju vojevanja v tem smislu morajo Japoncem viri usahnuti poprej, nego pridejo do take zmage, ki bi res porušila Rusijo in jo potisnila ob tla. Tudi ob enakih izgubah na obeh straneh mora Japoncem poprej zmanjkati nit.

Ako bi smeli mi dajati Rusiji nasvete, bi jej sedaj, po bitki v Korejski cesti, svetovali, naj se za sedaj ne briga za svojo morskilo, a mesto tega tega naj: 1.) takoj začne za gradnjo družega tira na sibirski železnici, pa naj traja to tudi 3 leta; 2.) naj spravi na bojišče mnogoštevilno konjenico za nadvladovanje prostora in za nadaljevanje vojne v velikem zlogu; 3.) naj v Vladivostoku uvažujejo izkušnje Port Arturja in naj store kolikor le možno, da bo ta trdnjava nase potegnila še večje sile sovražnika, nego jih je Port Artur. Izlasti je v bogati meri preskrbeti v Vladivostoku za živila in streljivo.

To bi bila sredstva, s katerimi more Rusija še najhitreje doseči goraji končni cilj: izcerpljenje japonske vojne sile.

Zadnja poročila, ki krožijo v listih odločno zatrjujejo, da so se predsedniku ameriških Zjedinjenih držav posrečile priprave za mir med Rusi in Japonci. Dogovore radi pričetka je že končal. Rusi, kakor tudi Japonci so že menda siti vojske. Drugi pa mislijo, da za temi mirovnimi razpravami tiče Angleži, ki vidijo v nadaljevanju popoln poraz Japoncev in z Japonci vred svojega denarja, katerega so jako mnogo posodili Japoncem. Tudi se

baje Angleži boje, da bi s to vojsko Rusi pridobili tudi v trgovskem oziru premoč nad Angleži in bi te popolnoma spodrinili. Mogoče, da so to pravi vzroki, sicer bi Rusom toli neprijazni Američani in Angleži ne silili toliko z mirom.

Politični ogled.

Državni zbor začne dne 14. t. mes. zopet zborovati. Že v prvi seji se namerava razpravljati tudi o trgovski pogodbi z Nemčijo.

Nadvojvoda Jožef je umrl v Reki dne 13. junija. Rojen je bil l. 1833 v Požunu ter popolnoma v madjarskem smislu vzgojen. Med Madžari je bil zelo priljubljen.

Obe kmetski stranki na Češkem, češka in nemška, sta letos prvokrat v večjem številu nastopili v češkem deželnem zboru. Češki list „Politik“ sodi o njih: „Kmeti poslanci obeh narodov so se izkazali kot izvrstne moči. Vso snov imajo v oblasti in zraven imajo tudi srečo, da znajo to snov govorniško mojstersko spraviti k veljavi. Iz kmetskih poslancev se bodo razvile dobre, rabljive moči. Oni stojijo na trdnih tleh in imajo jasne smotre pred očmi. In to pomeni v politiki zelo mnogo“. Taka sodba razveseli vsakega ki ljubi kmetsko stvar!

Po slovanskem svetu. Bolgarska mornarica se je nedavno pomnožila za tri torpedovke, ki so razložene dospete v Varno. — Zasedanje istrskega deželnega zbora je odgodeno, ker laška večina ni hotela priti k sejam, ako bi vladni zastopnik govoril tudi hrvaški.

Vendar enkrat! Iz Pule poročajo, da so v delavnici vojne mornarice odpustili 500 italijanskih delavcev, baje zato, ker so glasovali na volitvah z italijansko irredentarsko (izdajalsko) stranko. Odpustili jih bodo še več, ter nadomestili s slovanskimi in nemškimi delavci.

Dopisi.

Iz Slovenjgrada. (Naše narodne razmere.) Naša narodna trgovina kakor tudi narodna gostilna „Narodni dom“ v kljub nevolji tukajšnjih in okoliških nemčurjev prav lepo napreduje. V gostilni se je pred kratkem marsikaj prenovilo in trgovina se bode že v par mesecih za najmanje polovico povečala. Z veseljem poročamo, da se ljudstvo iz dežele, za katere je naš „Narodni dom“ v prvi vrsti namenjen, vsak dan bolj zaveda svojih narodnih dolžnosti in da je naš „Narodni dom“ znan tudi že preko mej našega lepega okraja! Na-

„In napravila si se tako, kot bi me ne hotela poznati več.“

Ivanka ga je pogledala začudano. Videl je v njenem pogledu očitanje: „ti sam nas nočeš poznati, sam si kriv, če te ne marajo drugi.“

Vzdihnil je, pozdravil in šel dalje.

Ivanka je pa obžalovala, da je takšen. „Koliko bi lahko koristil domovini, sedaj ji pa zadaja udarce . . . Ali je res takov, kakor pravijo“, se je vprašala . . . „Mogoče, da tudi ni res, da je samo preslepljen, kakor mnogo drugih. Treba mu le nekoga, da ga spravi na pravo pot.“

In mislila je dalje, nehote . . .

„Kdo naj ga vodi in spravi na ono pot ali ona?“

Zardela je stresla z glavo, kot bi hotela odpoditi te misli, „Dekle, mlado dekle voditi na pravo pot mladega fanta?! so se ji vsiljavale misli.“

Matej je pa mislil svoje, ali slučajno slično.

„Lepa je, ali Toni je še lepša. Vendar onega ponosa in milobe očes nima, kakor Ivanka . . .“

Slučaj ali kali? Naneslo je večkrat naključje, da sta se kje sročala in pogovorila. Spočetka kratko, a čim delj več. On se je jel bolj ozirati na se in biti pridnejši. Tudi otožnost mu je polagoma zginjevala.

Ali je bil to slučaj? — Morda!

Enkrat je vprašal očeta, koga bo volil.

„Komu sem obljubil?“

„Toraj ne Izidora?“

„Mu nisem obljubil in ga ne volim.“

„V resnici, oče?“

„Ali misliš, da bom drugače delal, kakor govori?“

„Dobro oče. Izidora ne.“

„Se ti je kaj pripetilo?“

„Nič posebnega.“

Oče je vedel za sinovo stvar, a ni mu rekel ničesar, akoravno mu ni bilo prav. Mislil si je, da ne bo nič iz tega. Sedaj je pa slutil, da se je nekaj prigodilo, akoravno mu Matej noče povedati. Matej je sicer prej večkrat mislil, kako bi nagovoril očeta, da bi volil Izidora, a je prej zagledal propad, predno je zletel vanj.

„Jaz pa pravim, da se ti je nekaj prigodilo,“ de oče.

„Ni vredno, da bi govoril.“

„Te je speljala ona Izidorova? Kaj?“

Matej molči.

„Dobro tako! Vedel sem, da to ni nič.“

Čemu si nisi iskal neveste iz hiše poštenjakov, ne pa si gledal za hčerami izdajalcev.“

Sin je hotel nekaj reči, a je obmolknil.

„Eno je. Dolžan sem Izidoru.“

„Plačajte mu! Čemu tlačniti izdajalcu.“

Stari je neverjetno pogledal sina. Kaj je rekel? Izdajalec? Se je li predrugačil? Videl je, da je Matej nekaj časa sem celo drug človek, ali da bi postal tak . . . to mu ni moglo v glavo.

„Kaj me gledate, oče?“

„Nič.“

„Vem, zakaj. Bil sem samo preslepljen in speljan. Hvala Bogu, našel sem pravo pot.“ Hotel je reči, da je našel nekoga, ki mu je pokazal pravo pot.

„Toraj plačate dolg?“

„Denar imam, da mu ga vržem takoj v gobec, ko se končajo volitve. Sedaj si pa naj stavi upe.“

Pogovor med očetom in sinom se je končal.

Ko je zopet enkrat po naključju srečal Ivanko jo jo uprašal o bralnem društvu.

Sprva je mislila, da se roga. Ko je pa videla miren pogled mu je odgovorila.

„Lepo mora biti, da se skupaj navdušujete in veselite.“

„Zelo. Boljše, kakor če bi posedali po gostilnah. Človek se še kaj nauči.“

„Kaj pa če bi jaz prišel“, pristavi za nekaj trenutkov. „Bi me odpodili?“

„Zakaj,“ se je začudila deklica. Presenetilo jo je to vpračanje.

„Ali bi me ne?“

(Dalje sledi.)

rodnjaki voditelji delujejo neumorno, — njim vsa čast! Seveda je ni najlepše pšenice brez ljubike. — Tudi pri nas se to vresniči, kajti tudi po vaseh našega okraja je žali Bog le še preobilo takih gospodarjev in takih mladeničev, katerih se do sedaj dobra beseda še ni prijela, ki še tavajo v tmini, kakoršna je bila tudi še pred nekaj leti. Vsi ti kimovci so zoper vsak naroden napredek, zoper vsako narodno zborovanje, zoper vsako narodno zabavo in vsi ti so zoper naš „Narodni dom“ ter podpirajo še vedno naše najhujše sovražnike.

Ravno tisti trgovci katerim slovenski kmet ni nič družega kakor „trotl“ in „windischer tost“ najhujše sovražijo „Narodni dom“ vsled tega, ker ne morejo več tako grabiti premoženja na kup, kakor jim je bilo to mogoče pred otvoritvijo naše narodne trgovine.

Sprevidite vendar enkrat vsi oni, kateri se danes še štejete našim nasprotnikom, da deluje naš „Narodni dom“ le v prid našega naroda, da ste v istem pošten odjemalec, ne pa „trotl“ in „windische tost“ in da se morejo cene v „Narodnem domu“ še bolj znižati le takrat, kadar more naša trgovina z drugimi mogočnejšim tekmovati. Ne dajte se slepiti od naših sovražnikov nemčurjev! Kako ravna nemčurji s Slovincem, ni treba na dolgo razlagati, mislimo, da je za tokrat zadosti, ako opomnimo, kako so z nami tu ravnali lansko leto.

Dasiravno plačujemo davek kakor oni in smo pošteni Avstrijci, hoteli so nam lani 18. avgusta, tedaj na rojsten dan Njega veličastva cesarja zapleniti našo narodno zastavo, hoteli so nam tedaj vzeti celo pravico, se pokazati pred svetom Slovence. Kaj porečete na to, vi kimovci, li se morete reči, da so nemčurji pravicoljubni. — in ste še vedno vneti za nje? Bi Vas ne bilo sram, zatajiti na ljubo nemčurjev svoj materni jezik in svoj narod? Spametujte se tedaj in dajte nemčurjem za vselej slovo!

Mi smo prepričani popolnoma, da je pri večini dotičnih, katere smo mislili, vsemu nasprotstvu kriva le nevednost, kar jim radi odpustimo. Neodpustljivo pa je nasprotstvo takih, kateri nemčurje in njih spletke poznajo, od takih, kateri bi imeli poklic, narod probujati, ljudstvo podučiti! Štejemo nasprotnikom izobrazeno osebo v okolici, ki mesto človeka podučiti — istemu celo prepove obiskati naša podjetja! Sramota! Nič boljši ni njega iskreni prijatelj — tudi občinski odbornik v Pamečah. Mi si bodemo stvar dobro zapomnili! Prihodnjič mislim sploh imena vseh dotičnih naznaniti. Slišali bodete takrat imena iz Pameč, Staregatrga, od Sv. Martina itd. Upamo, da se jih med tem mnogo poboljša.

Kar se Slovencev iz Slovenjgradca tiče, moramo le omeniti, da bi bilo mnogo boljše želeti. Le nekaj jih je, kateri se ne le v slovenski družbi ampak povsod pokažejo Slovence, med tem ko so drugi tudi taki — kimovci. Ne vemo, si li ne upajo, ali smo jim „pregmanj“, da jim je vse drugo ljubše kakor kar je narodnega.

Nekaj teh ljudi se kaže Slovence, kakor rečeno le v slovenski družbi, na primer na primiciji v Šmartnem ali v Narodnem domu, drugače pa zahajajo le v nemčurske gostilne in nemčurske trgovine, se družijo na sprehodih in drugod z nemčurji in se poslužujejo iz navade le blažene nemščine.

Drugi zopet še pridejo tu in tam iz dolgega časa tudi med nas, a narodnost jim je zadnja briga in skrbijo celo za svoje potomce tako malo, da so zadnji ali vže strastni nemčurji, ali so še v nemčurskih „Studentenheimih“ ali pa, če so še otroci, slovenski sploh ne razumejo. — Prihodnjič več!

Sv. Urban pri Ptuj. (Ptujске laži.) Ko pridem nekega dne po opravkih v Ptuj, podam se s prijateljem po ulici, ki je na čast možu, — kateri je hotel vse katoličanstvo in slovanstvo uničiti. — prekrščena in sicer na čast pruskemu luteranskemu kancelarju Bismarku, ki je bil velik sovražnik Avstrije. Prideva dol od Kolenca, kar se prestrašim ter skočim tako naglo na stran, da bi

pri tem skoraj prijatelja prevrgel. Plašno me je gledal, misleč si, da se mi je zmešalo. Toda ko se je on ogledal proti tisti strani, ni se veliko manj prestrašil. Kaj si mislite, da je bilo? V oknu je bilo polno žab, ki so me grozno divje gledale. Seveda sem si nekoliko oddahnil, ko sem videl, da je šipa na oknu. Podam se bližje in kaj zagledam? Ona žaba, kateri so vse štiri noge kvišku štrlele, imela je na trebuhu dopis od Sv. Urbana. Med drugim bilo je sledeče: Da v vinogradih ni pre-slabo, če nam ne bo „peronospara“ vsega uničila, ki se že tu in tam prikazuje, ker večidel vinogradnikov ne škropi pravilno. Nadalje, da imamo „kmetijsko društvo“, ki pa nič ne pomaga, če udov ne podučuje, če ne priredi nobenega podučnega shoda.

Resnici na ljubo naj bo povedano, da tukaj nimamo nobenega „kmetijskega društva“, temveč „Gospodarsko bralno društvo“, ki prireja z zvezama mesečne podučne shode. Seveda k tem ne vabimo za govornike strokovnih učiteljev, temveč imamo več fantov, ki so obiskovali razne gospodorske tečaje. Med temi imamo tudi trničarja, ki je bil na večjih zasebnih trsnicah, kakor tudi več let na veliki deželni trsnici. Ima že sedaj skozi več let obširno trsnico, torej more glede trte tudi nekaj povedati. Imeli smo v tem letu sledeča gospodarska predavanja na mesečnih shodih mlad. zveze: 1. dne 5. marca teoretični poduk o pravilni rezitvi trt ter različna trsna odgoja, kakor razkazovanje o tem na podobah iz knjige g. dež. vin. komisarja Ant. Štiglerja; 2. dne 12. marca praktični pouk o rezitvi v župnijskem vinogradu; 3. dne 2. maja teoretični in praktični pouk o cepljenju dreves, snaženju, obrezavanju in sajenju sadnega drevja; 4. dne 7. junija pouk o trtni uši, raznih ameriških čistih vrstah in hibridah, o peronospori in pravilnem škropljenju; 5. dne 4. junija pouk o varčnosti in snagi.

Toliko o shodih mladeniške zveze. O delovanju dekliske zveze pa bo že njen odbor poročal, če se mu bo sploh zdelo vredno odgovarjati ti ptujski nesnagi.

Nadalje bo v nedeljo, dne 18. junija predaval deželni potovalni učitelj g. Jelovšek o živinoreji. Povabimo tudi „Štajerčeve“ pristaše, da se polnoštevilno udeležijo tega pouka kakor tudi shoda mladeniške zveze prvo nedeljo v mesecu juliju, ko bo zopet govor o sadjarstvu. Prepričali se bodo, da napredujemo.

Nadalje piše ta lažnjivi dopisnik, da „mladeniška in dekliska zveza“ napredujete v ljubezni, kako se med seboj navdušujemo v stanovitnosti, posebno če sta dva sama.

Res je, da se navdušujemo v ljubezni, pa ne v tisti, kakor „Štajerčijanci“, katera vodi po blatni poljani, ne tudi v tisti, katero vpiše pomlad z nežno roko v mlada srca, ki pa je podobna dimu, — ki ga veter razpiše, da ga nihkjer — ali pa vseka globoke rane, temveč v ljubezni do naše krasne slovenske domovine, po kateri že naši narodni sovražniki stegujejo roke leta in leta, v katere propast je ravno ptujski „Štajer“ ustanovljen in v katere propast delujejo njeni lastni sinovi, a odpadniki — nemškutarji, kakor je ta dopisnik.

Kako pa je ta dopisnik poučen o naših razmerah, svedoči nam to, ker piše, da sta si v sovraštvu predsednik mladeniške in predsednica dekliske zveze. Mladeniška oziroma dekliska zveza nima predsednika ali predsednice, temveč voditelja oziroma voditeljico. V kakšnem sovraštvu pa sta? Če znaš ti dopisun za to, mi ne. Le skrbno zveduj zakaj, ter poročaj, če izveš kaj resnice, a laži nikar več! Mi nismo bralnega društva zato ustanovili, da bi delovali za narodni prepir, temveč za narodni in gospodarski napredek. Če pa nas bo kedó dalj časa v ptujski „kroti“ napadal, omenimo, da tudi nam ni pero zarjevelo in se nam črnilo posušilo.

Frankolovo. (Kmečki stan) do novejših časov ni bil stan. Kmet je delal do sedaj, ker je vedel, da mora sicer umreti. Svoje soobčane je tudi smatral samo za svoje sotrpine, nekatere celo za svoje sovražnike,

ker so mu nasprotovali ali ga v pravadah celo ugonabliali. Tako dela, trpi in sledujoč, kar je vsem ljudem usojeno — umre. Ogromna večina kmetovalcev stoji osamljena brez vsakega zblizanja s svojimi sostanovniki, ne čita nobenega kmetijskega lista, ne obiskuje nobenega kmetijskega zborovanja, da bi bili deležni nasvetov in pouka potovalnih učiteljev. Nikdar ne pomisli, da bi s temi svojimi sosedi dosegel marsikaj v občno korist in povzdigo kmetijskega stanu. — Prva znamenja, da se je kmet začel gibati, se že prikazujejo. Kadar se skliče v kakem kraju poučen shod, se jih že zbere dovoljno število. Tako zborovanje smo imeli Frankolčani na binkoštno nedeljo popoldan v občinski pisarni, kjer je predaval g. Goričan, ki je priljubljen po svojem poljudnem, razločnem govoru, ki ga preveva semtertje res prav mičen humor. Zbralo se je nad osemdeset mož in mladeničev. Gosp. potovalni učitelj je govoril o živinoreji, kako se zanemarja živina, zanemarjajo travniki, da se skrbi za dobro pleme goveje živine. Med drugim je omenil, da prebitro odstavljajo za pleme določeno tele, to je hiba za dotično živinče, ki se ne da pozneje nikdar več popraviti. Travniki se ne gnoje, ne uporabljajo se gnojnice, da se tako rekoč kruh meče skozi okno, ker se pusti, da se ista izteka na cesto. Povedal je, da je sama mokrina enega goveda vredna na leto 36 kron, cenjena po vrednosti umetnih gnojil, za kateri bi moral kmet izdati drag denar. Zdaj si pa lahko preračuni vsak, koliko vrednosti se uniči, ako ima le nekaj goved, če tako nespametno ravna z gnojnico. Priporočal je, naj se opusti toliko njiv, kolikor je mogoče, ter se iste izpremene v travnike. Nasvetoval je, da naj sejejo deteljo lucerno in sicer prav gosto, pomešano z nekoliko travnimi semeni. Unemal je poslušalce, naj se vsaj dva kmeta v vsakem kraju poprimeta umnega oskrbovanja travnikov, drugi bodo sledili že iz same nevoščljivosti, ker bodo videli lepe uspehe. — Po končanem govoru je g. nadučitelj zahvalil govornika za njegov trud, pa tudi občane, da so se zbrali v tako povoljnem številu.

Braslovče. (Razne novice.) Malo kedaj se bere kakšno poročilo iz našega kraja. Od tam, kjer se bije verski ali narodni boj, od tam vedno kaj izvemo. Pri nas pa vlada vedni mir in braslovška občina bi lahko dajala vzgled mnogim krajem, kjer zaradi par bedastih nemčurjev trpi veliko neprijetnosti celi kraj. Lagal bi, ako bi rekel, da so vsi Braslovčani trdnega narodnega prepričanja. O ne, saj nekateri obrtniki celo javno kažejo s svojimi nemškimi napisi sveta, da so mlačni Slovinci, da so le za Nemce ustanovili svoje obrtnije, pa čeravno živijo edino le od Slovencev. Ker pa ti ljudje ne pridejo nikjer do sape in nimajo veliko uglasda pri ljudeh, za to se nihče z njimi ne prepira, misleč, naj si bodo sami v sramoto. Kar bi lahko res bilo v vzgled drugim krajem je to, da med toliko časniki, ki se jih prečita po fari, ni bilo že dve leti ne enega „Štajerca“. Kajti ljudje so izobraženi in že sami spoznajo, da ta list ni za človeka, ki se hoče šteti ud, poštene človeške družbe.

Zdaj pa je prišel na grad Žavnek neki mlad fant, pravijo, da je praktikant, ki je iz Ptuj doma. Temu fantu so menda Ornistric ali pa boter, da mu ker celo kupo „Štajerca“ pošljejo. Mi mu le to svetujemo, da jih naj za se ima, če mu sploh gredo v slast.

Večkrat beremo kako pritožbo od tu ali tam zaradi poštnih razmer. Mi bi se čez pošto nič ne pritoževali, ko bi le imeli enega pismonoša, da bi nam vsaj dvakrat na teden postregel in nas velikih neprijetnosti rešil. Po trgu in Rakovljah postiljon raznaša poštno stvari, kateri pa smo po vaseh, pa moramo čakati na milost otrok. Ti pa večkrat napravijo kak nered. Kadar pa se šola zapre, takrat pa sploh moramo pustiti naše stvari tam, kjer so, če nimamo sami časa po nje hoditi. Drugikrat več. Zdravi!